

Elhagyunk két megállót, közben jórészt kicserélődik az utazóközönség. Akik felszállnak, nem ismerik az előzményeket. Egy csoport diák egymás szavába vágva folytatja korábban megkezdett vitáját az esti meccsről. A szőlős nő felém sodródik, megemelt álla sértődöttségre vall, rossz előérzetem támad, a hely még mindig üres mellettem. Kérdés nélkül leül, nehéz parfümillat üt át a náthámon, a szőlőt az ölébe veszi, követem a tekintetével: a nejlón alatt szétnyomódott szemek látszanak. Megpróbálom felmérni a nő korát, ahogy közelebb hajol, vastagon rúzosott ajka körül furcsán futnak körbe a ráncok, mintha borotvapengével kaszabolta volna össze sugár irányban az idő. Mély lélegzetet vesz, ettől az orra félkört ír le. Nem merek ránézni, még azt gondolnák, hogy valami közöm van hozzá, az én fejem is mindjárt kivörösödik, ha újra énekelni kezd. De nem. Halk kérdés lesz a mély lélegzetből:

„Miért indult el hátrafelé négykézláb?”

Tudom, hogy erre válaszolnom kellene valamit, talán azt, hogy egyáltalán nem mentem sehova, különösen nem négykézláb, csak itt ültem, és néztem, de már tény-

leg indulnék. De nem szólok semmit. Kiszámíthatatlan embereknek különben sem tanácsos ellentmondani. A nő ráérez tétovaságomra:

„John Fitzgerald Kennedy feleségéről beszélek, a moziból jövök, a dallasi elnökgyilkosságról szóló filmet néztem, már nem is tudom, hányadszor, azóta az jár a fejemben, hogy Jackie miért mászott ki a helyéről a rózsaszín Dior kiskosztümjében, és miért indult el a lövés után hátrafelé azon a hosszú nyitott, sötétkék limuzinon, mert olyan rossz volt neki ott ülni a hulla mellett? Onnan szedték le a testőrök a mozgó járműről. Nem gondolkodott el ezen? Maga sem tud válaszolni? Miért nem marad a helyén? Maga is elmegy?”

Egy megállóval előbb szállok le. Nézem a buszt a járdaszegélyről, a belső sárgás fény körülrajzolja az utasokat. Olyan valószerűtlen a jelenet, mint egy árnyjáték: a nő szellemalakja felé közelítenek, aki kétségbeesetten kifelé mutogat az ablakon. A sofőr gázt ad, és eltűnik az utcasarkon a heréskerti járat, féklámpái hosszú vörös csíkot hagynak a sötétben. Szemben a zöldséges kirakata tele van déligyümölcscsel, szőlővel. Talán viszek haza.

KONDOR PÉTER

Írni, szeretni

*Az én marad abba velünk,
tehetetlen mozdul az ágyon,
gyönyörű folyamat a kezünk,
két történettelen várrom,
elhiszed azt, ki lehetnék,
egymásé most a magányunk...
vagyunk,
szívünk aztán
újra két időt ver,
mert hiába,
könyöklöm vagy alszom,
valamit mindig
csinálni kell,
én az időt mondom,
ami megáll, ha hallgatok,
engedelmeskedjék
számban a nyelv.*